

γέρος, τοῦ δίνεις καὶ τὴ Μετάληψη. Καιρὸ νὰ χά-
νομε δὲν ἔχομε.

Γυρίζει ὁ Παπᾶς καὶ τονε βλέπει τὸ γέρο ξερός.

— Πάντρευέ τους, σοῦ λέω, Παπᾶ μου, καὶ
γλήγορα γλήγορα.

Βάζει λοιπὸν τὸ πετραχήλι του ὁ Παπᾶς, καὶ
τοὺς στεφανώνει.

Ἄπὸ κείνη τὴν ὥρα ἄρχισε καὶ καλλιτέρευε ὁ
σκακατεμένος ὁ Παναγῆς.

Βασιλιᾶ μου καὶ Βασιλόπουλο, ἄλλο ἓνα κεφά-
λαιο, καὶ τελειώνουμε.

Ἐξη μῆνες ἔκαμε ὁ Παναγῆς νὰ πάρη ἀπάνω
του. Εἶτανε μιὰ καλοκαιρινὴ πρωϊνὴ, εἰκοσιμιά τοῦ
Θεριστῆ, καὶ μπόρεσε πρώτη φορὰ νὰ βγῆ ὡς τὸ
κτώφλι μὲ τὴ Μαριώ, καὶ νὰ καθίσῃ νὰ δῆ τὸν
ἥλιο ποῦ ἔβγαινε. Ὁ γέρος ἔλειπε ἀποβραδίς στὸ
Παλιόκαστρο, μαζί μᾶλλον πολλούς. Ἡ γριὰ συ-
γύριζε μέσα, καὶ τὸ νιόπαντρο ζευγάρι ἔκαμνε κου-
θέντα μὲ τοὺς γειτόνους. Ἄξαφνα ἀκούγονται ἀπα-
νωτὲς κανονιὲς ἀπὸ τὴ θάλασσα. Εἶταν τὰ καράβια
τοῦ Χοσρέφη, καὶ καλημέριζαν τὰ Ψάρὰ τὴν ἀξέ-
χαστη ἐκείνη αὐγῆ.

Ὅλοι τοὺς σηκωθήκανε στὸ ποδάρι, ἔξω ἀπὸ τὸν
καημένο τὸν Παναγῆ· πετιούνταν ἀπὸ παντοῦ νὰ
δοῦν τί τρέχει. Δὲν περνάει πολλὴ ὥρα καὶ βλέ-
πουν τούρκικες σημαῖες ἀπάνω στὰ βουναράκια,
κατὰ τὸ Φτελιό. Αὐτὸ τοὺς ἔνοιξε τὰ μάτια τοὺς
δόλιους τοὺς Ψαριανούς.

Σὰν κοπάδι ξεκίνησαν κατὰ τὴ θάλασσα νὰ γλυ-
τώσουν. Καὶ μέσα στὸ τρομασμένο ἐκείνο τὸ κο-
πάδι ἔδλετες καὶ τὴ δύστυχη τὴ Μαριώ μὲ τὸν
Παναγῆ τῆς στὸν ὄμο, κ' ἡ μάννα κατόπι. Τοῦ κά-
κου κοιτάζουν ἀπὸ παντοῦ νὰ δοῦν καὶ τὸ γέρο. Ὁ
γέρος, ἐκεῖ ποῦ εἶταν, δὲν μποροῦσε νὰ βγῆ.

Πλάκωνε ἡ Τουρκαρδανιτιὰ ἀπὸ τὰ καράβια τοῦ
Χοσρέφη, πλάκωνε, καὶ σὰ θερὸν τοὺς κυνηγοῦσαν
τοὺς Ψαριανούς. Κανένας δὲν καλογοροικοῦσε ποῦθε
ξεφύτρωσαν τόσοι Γενίτσαροι. Ἄκόμα λίγη ὥρα, καὶ
ζύγωναν, καὶ τοὺς ἐπιαναν ἔλους τοὺς κακόμενους
τοὺς νησιώτες.

— Τράβα κατὰ τὸ γιαλὸ, φωνάζει ὁ Παναγῆς.
Ἴσια στὸ γιαλὸ! Ἔτσι μπορεῖ νὰ τσακώσουμε κα-
μιά βάρκα.

Κατεβήκανε στὸ γιαλὸ. Πατεῖς με πατῶ σε ὅπου
τόχαινε βάρκα. Ἀνέβαιναν ὡς τὰ μεσουράνα οἱ φωνές.

— Μωρ' αὐτὴ ἡ δουλειὰ δὲ θὰ βγῆ πέρα ἔτσι,
λέει τῆς Μαριώσ ὁ Παναγῆς. Βάλε μένα κάτω, καὶ
τρέχα ἐσὺ μὲ τὴ μάννα, καὶ μὴ φοβᾶσαι. Πρῶτη
φορὰ δὲν εἶναι ποῦ ἐγὼ βρέθηκα μὲς στὰ νύχια
τους. Βάλε με κάτω, σοῦ λέω ἀκούς; Ἡ μ' ἀφί-
νεις κάτω, ἡ σοῦ σφίγγω τὸ λαιμὸ καὶ σὲ πνίγω.

— Πνίξε με, νὰ γλυτώσης· μουρμουρίζ' ἡ
Μαριώ.

— Τρέχα λοιπὸν, ἴσια στὴ θάλασσα. Βάρκα δὲν
ἔμεινε, ἔφυγαν ἔλες καὶ πάνε. Ἴσια στὸ γιαλὸ, καὶ
μᾶς πιάσανε. Σκιάδα θὰ σὲ πάρουν, καημένη, καὶ
ἀλλοίμονό σου! Στὸ γιαλὸ, στὸ γιαλὸ, καὶ ὁ Θεὸς
μαζί μας! Ἔτσι, γειά σου, στὰ βαθιὰ νερά. Στάσου
μὰ στιγμῆ. Τὸ Κωσταντινάτο σου! Ποῦ εἶναι τὸ
Κωσταντινάτο σου; Στὰ χέρια μου, στὰ χέρια μου

βάλτο. Ὅχι, φίλησέ το πρῶτα. Δός μου το τώρα καὶ
μένα νὰ τὸ φιλήσω. Ἡ μάννα! Ποῦ νὰ εἶναι ἡ
μάννα! Ἄχ, τὴν πρόφταξαν τὴν ταλαίπωρη! Βλέπε
βλέπε πίσωθὲ τῆς νὰ βρῆ τὸ γέρο, τὴν ἐπίασαν τὰ
σκυλιά! Δὲ θὰ τῆς χαρίσουν τὴ ζωὴ τῆς κακόμε-
ρης! Βούτηξε τώρα, Μαριώ μου, ἀγάπη μου! Βού-
τηξε καὶ μᾶς σημαδεύουν. Ἔμπα καὶ σὺ, χρυσὸ
μου Κωσταντινάτο, καὶ κρύψου στὴ θάλασσα. Ἡ
ὥρα σου δὲν ἤρθε ἀκόμα. Μὰ θάρθῃ θάρθῃ ἡ ὥρα
σου...

Καὶ πνίγηκε ἡ φωνὴ του μέσα στὰ κύματα.

Δὲν ἄργησε καὶ ὁ γέρος νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ
ἀπ' ἄλλο, πρὸ μαῦρο δρόμο. Πέρασε μὲ χίλιους συν-
τρόφους τοῦ ἀπὸ φλόγα καὶ ἀπὸ καπνὸ, καὶ πετά-
χτηκε στ' ἀψηλά, νὰ βρῆ τὴ λευτεριὰ ποῦ ἡ γῆς
τοῦ ἀρνήθηκε.

Βασιλιᾶ μου καὶ Βασιλόπουλο, νὰ μὲ συμπαθή-
στε ποῦ σὰς κράτησα τόσην ὥρα. Δὲν τὸ εἶχα
σκοπὸ νὰ τὸ κάμω τόσο μεγάλο τὸ παραμῦθι μου.
Μὰ μποροῦσε νὰ εἶναι καὶ μεγαλύτερο. Μποροῦσε
νὰ εἶναι καὶ παραμῦθι ποῦ νὰ δηγᾶται τετρακόσω
χρόνων ὄνειρα, ἐλπίδες, πίκρες καὶ βάσανα. Μπο-
ροῦσε νᾶχῃ ἡρωὰ του ἐλῆ τὴ Ρωμισσὸνῃ, καὶ σκηνῆ
τὴν ἀπέραντη τὴ χώρα ποῦ ἀντιλάληξαν τέτοιες
λαχτάρες καὶ στεναγμοί.

Εἶναι γραμμένο αὐτὸ τὸ θλιβερὸ παραμῦθι σὲ
κάθε ρωμαϊκῆ καρδιὰ μ' αἷμα καὶ μὲ φωτιά. Μὰ
κανένας δὲν μπόρεσε νὰ μᾶς τὸ βάλῃ ἀκόμα σὲ λό-
για, καὶ νὰ φανερώσῃ πόνους ποῦ κρύβονται μέσα
στὰ σωθικά μας.

Καὶ τῶρ' ἄς προφητέψω καὶ γὼ μὲ τὸν Παναγῆ
Καλογιάννη πῶς θὰ μᾶς ἔρθῃ Ἐκεῖνος ποῦ θὰ τὸ
καταστρώσῃ τὸ μεγάλο καὶ τὸ λαμπρὸ αὐτὸ παρα-
μῦθι, ἀπαράλλαχτα καθὼς μᾶς ἔρθε καὶ ὁ Κωσταν-
τίνος. Θὰ κατέβῃ αὐτὸ τοῦράνιο τὸ πουλι καὶ θὰ μᾶς
κελαϊδήσῃ, ὅταν ἔχει ὁ τόπος ἀγέρι, ἥλιο καὶ πρα-
σινάδα.

Μὰ τὰ μεγάλα αὐτὰ τὰ καλά, θάρθουνε μοναχὰ
τους; Θὰ τὰ φέρῃ τὸ Βασιλόπουλό μας; κανένας
ἄλλος ἀπόγονός του; Τὸ Ἔθνος; Οἱ Φράγκοι; Τι-
ποτις ἀπ' αὐτά. Θὰ τὰ φέρῃ ἡ Ἄρει, ἡ παλικα-
ριὰ, ἡ ἀθάνατη ἡ Θεὰ ποῦ κατέβηκε χίλιες φορές
καὶ μᾶς τὴ γλύτωσε τὴν πολυπαθισμένη τὴ Ρω-
μισσὸνῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

— ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (μὲ εἰκόνες τοῦ κ. Ν.
Λύτρα).

— Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ (μὲ εἰκόνες
τῆς Κας Σοφίας Λαοκαρίδη).

Τυπώθηκε στὴ Λόντρα, σὲ διαλεχτὸ χαρτὶ καὶ εἶναι
καλλιτεχνικὰ δεμένο.

Πουλιέται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἐστίας» δρ. 3,50.

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

• ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Συντάχτης : Ν. Α. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΑ, Άρ. 2, ΑΘΗΝΑ.

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ : Για την Ελλάδα και για την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό δρ. χρ. 12 1/2. — Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συνδρομές (3 δρ. την τριμηνία). — Κανένας δε γράφεται συνδρομητής α δε στέλνει μπροστά τη συνδρομή του.

20 ΛΕΦΤΑ ΤΟ ΦΥΛΛΟ, 20. — Τα περασμένα φύλλα πουλιούνται στο γραφείο μας στη διπλή τιμή. **ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ** στην Αθήνα σ' όλα τα κιάσκια, και στις επαρχίες στα Πραχτορεία των Εφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Συντεχνιακή σαλάτα—'Η άρρώστια μας—Σοφία με μαγκούρα—Οι μπράβοι—'Ο λοχαγός ποιητής.

ΔΕΝ μπορούμε να συχαρούμε τις Συντεχνίες για τη ρούσικη σαλάτα που κατασκευάζανε και που λογαριάζουνε να μ'ας τη σερβίρουνε με την Έθνοσυνέλεψη. Θέλουμε να πούμε για τη λίστα των υποψηφίων τους, για κείνους που νομίδανε οι Συντεχνίες πως μπορούν και πρέπει να μπουνε μέσα στην Έθνοσυνέλεψη—για νάντιπροσωπέψουνε τί; Τις Συντεχνίες; Όχι βέβαια, αψού κανένας τους δέν είναι βγαλμένος μέσα από τις Συντεχνίες, δέν είναι δηλ. εργάτης ή έμπορος, ή βιομήχανος, παρὰ όλοι τους είναι δικηγόροι και πολιτευόμενοι και ά ν ε ξ ά ρ τ ο ι—αψού κατάνησε και το τελευταίο έπιθετο τώρα τώρα επάγγελμα κι αυτό.

Άπό τις Συντεχνίες κάτι άλλο περιμέναμε. Όχι να πολιτικολογήσουν και να μ'ας πούνε ποιούς πρέπει να ψηφίσουμε, μα να συναγρικηθούνε με ταξύ τους και να διαλέξουνε δυο τρεις, τούς καλύτερους, μέσα από τα σπλάχνα τους τα ίδια, που νάν τους υποστηρίζουνε στις εκλογές, για να μπουνε έτσι μέσα στην Έθνοσυνέλεψη και δικοί τους αντιπρόσωποι, να διαφεντέψουν τα δίκια τους.

Έτσι, θαρρούμε, έπρεπε να φερθούν οι Συντεχνίες για νάναι σοβαρή ή απόφασή τους και για να μ'ην ακούσουν όσα, σωστά τούτη τη φορά, ακούσανε από τον Αθηνιώτικο τύπο.

★

ΜΑ και οι Συντεχνίες υποφέρουν από την ίδια Ρωμαϊκή άρρώστια, να νομίζει δηλ. ο καθένας μας πως είναι σέ θέση να διευτύνει τούτο το Κράτος και νάν το σώσει.

Κ' έτσι, με το νάχει το Κράτος μας πολλούς σωτήρες, πάει κατά διαόλου.

★

ΜΙΑ μαγκουριά, μια γερή μαγκουριά, έφαγε κατακέφαλα την Κεριακή τὰ μεσάνυχτα ο Διευθυντής της α' Ακρό-

πολης, και πού πήγαινε σπίτι του. Τις προάλλες κι ο άρχισυντάχτης της α' Ακρόπολης ξυλοφορτώθηκε δολοφονικώτατα. Κι ο λόγος—γιατί, λέει, ή α' Ακρόπολη τάβαλε με μερικούς καθηγητές του Πανεπιστήμιου που τους θαρρεί—μπορεί δά και νάναι—ξυλοσκίστες.

Και οι ξυλοσκίστες, φυσικά, για να ποδείξουνε την επισημονική τους αξία δέν έχουν άλλο όπλο από τη μαγκούρα.

Όστόσο το Κράτος αυτό λέγεται α' Ελευθερον Συναγματικόν Κράτος και θάρθουνε μεθαύριο μέσα στην Έθνοσυνέλεψη οι αντιπρόσωποι του να σαλιαρίσουνε για ελευθερίαν και γι' άλλα τέτλια κουρορέξια, ενώ μ'ας λείπει και θά μ'ας λείπει για πολύ ακόμα το πρώτο στοιχείο της α' Ελευθερίας, ή ελευθερία του λόγου.

★

ΝΑ και το χαρακτηριστικό αυτό από την α' Ακρόπολη της Τρίτης :

- α— Ζής σέ κράτος ;
- Ζω.
- Βασιλεία έχεις ;
- Έχω.
- Κυβέρνηση έχεις ;
- Έχω.
- Αστυνομία έχεις ;
- Έχω.
- Σύνταγμα, ελευθερίαν έχεις ;
- Έχω.
- Φόρους πληρώνεις ;
- Πληρώνω
- Μπράβους έχεις ;
- Δέν έχω.
- Τότε τίποτε δέν έχεις.»

★

ΠΟΙΗΤΗΣ του Στρατού, με βαθμό λοχαγού και με μιστό 300 δρ. το μήνα διορίστηκε ο κ. Φωκίος Πανός. Μπράβο του και μπράβο και του Ζορμπά που ενεργησε να ψηφιστεί ο ήλιθιος αυτός νόμος από τη Βουλή για να ξεπλερώσει έτσι έναν Πινδαρικό—γιατί έχι Πανικός— ύμνο που του αφιέρωσε ο κ. Πανός «διά την έν Γουδίω δρ'αίν του».

Για να κρατηθεί τώρα κάποια αναλογία, πρέπει ο κ. Μηνάς Τραμπακουλόπουλος να διοριστεί Συναγματάρχης ποιητής κι ο κ. Ματσούκας, μεθαύριο που θά μ'ας γυρίσει με το καλό από την Αμερική, να γίνει άρχιστράτηγος ποιητής—και τρέμετε, Βούργαροι !

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ

Μαρία ή Πενταγιώτισσα—'Ο Κομήτης του Χάλληη—Το κρίμα της μάννας—'Η Βασίλω του Χαρενιά.

Στόν τόπο μας συνηθίσαμε να λέμε κάθε χοντροκομένο, μπόσαικο, πρόχειρο και κακότεχο θεατρικό έργο : λαϊκό. Αυτό δείχνει γενικά την κατάσταση της άμορφωσις που βρίσκεται το κοινωνικό